કરામાતે ચિશ્ત.

મુસન્નિફ

મુન્શી નઅમત પરમાર વલી પરમાર (ખાન)

સાકીને

કસ્બે કડી જીલે ગુજરાત રિયાસતે બડોદા વાલીયે

શ્રીમંત સરકાર ગાયકવાડ.

બાર અવ્વલ કૉપી ૧૦૦૦.

મીલનેકા પત્તા:—બીડી બાઝાર નં. ૩૦૧ હબીબ
બીલ્ડીંગ મુંબઇ નં. [illegible].

કિંમત ૦-૨-૦ દો આને ફકત.

દીબાચા

હમ્દ ઉસ ખાલિકે લા યઝાલ હીકો સઝાવાર હય કે જીસ્ને લફ્ઝ કુનસે કુલ કાયનાત કો બનાયા, ઓર એક મુશ્ત ખાકસે ઇન્સાં કો પયદા કરકે તાજ અશરફુલ મખલુકાતકા અતા ફર-માયા, લિહાઝા ઉસીકી હમ્દ કરના ઇન્સાનકી ફર્ઝ અયન હય.

ન્અત ઉસ સરદારે યસરબ, આકાએ અરબે વલ અજમ મેહબુબે રબ્બિલ આલમીન અહમદે મુજતુબા વ મોહંમદ મુસ્તુફા સલલલા હો અલય હેવ સલ્લમ કીહી સઝાવાર હય કે જીસ્ને નુઅ ઇન્સાન કો ગારે ઝુલમતસે નિકાલ કર નુરે વહદાનીયત કે રસ્તે પર લગાયા જીસ્સે ન્અત ઇસ રસુલે અરબી કી હી વાજીબ હય.

ઇનકલાબે ઝમાના યેહ ભી એક કુદરતી કાર રવાઇ હય જો તા કયામત કાયમ રહેગી. જીસ્મેં હઝારોં ઓર લાખો તરાહ કે ઇન્સાન ઇસ જહાં મેં આયે, ઓર બતોર મુસાફિર કે ચંદ મુદ્દત ઠયર કર અસ્લી મન્ઝિલ પર તશરીફ લે ગયે, (ઇન્તકાલ કર ગયે) ઓર ફકત અપની નેકી યા બદી કી કાર રવાઇ દુનિયામે યાદગાર છોડ ગયે.

મેરે હમ વતની ચંદ અહબાબકી તરફસે હરવકત યેહી તર-ગીબો તાઅલીમ હોતી રહી કે તુભી (ખાન) કોઇ કામ કર કે જીસ્મે ચંદ મુદત કે લીયે દુનિયા મેં કુછ યાદગાર રહે જાય. મયનતો માલદારોમેંસે હું, જો મસજીદ, કુવે, મેહમાં સરા, યા સખાવત કે લંગર જારી કરદું કે જીસ્સે યાદ રેહ જાય. ઓર ન તો શો અરા મેંયસે હું, ન તો લીડર, મવલ્વી, વ મોહદ્દિસ હું જો મોઅતબર કિતાબેં તસનીફ કર જાઉં. તાહમ મુતાબિક અપની હયસીયત કે અપને પીર રોશન ઝમીર જનાબ હઝરત મોટા મીયાં સાહબ રહે૦ અ૦ વાલીએ માંગરોલ, (જીનકી મસ-નદ નશીની પર ફિલહાલ જનાબ પીર મોટા મીયાં સાહબ રવનક અફરોઝ હય) કી ચંદ કરામાત કા વકફીયત જો દસ્તયાબ હુઇ અપને તોર પર લિખ કર "કરામાતે ચિશ્ત" નામ રખા ઓર શાયા કરકે હદીયયે નાઝરીન કીયા. અગર કોઇ ગલતી નઝર અકદસમેં ગુઝરે તો અફુ ફરમાએ.

મુ. માંગરોલ વાકી
જીલ્લે ભરૂચ
સને ૧૯૨૦ ઇસ્વી

મુન્શી નઅમત પરમાર
વલીપરમાર (ખાન)

હરએક શય અપને વકત હી પર હોતી હય, ગો ઇન્સાં કિતનીહી કોશિશો જાં ફિશાની કરે, મવસુફ "કસમાતે ચિશ્ત" લીખતો ચુકા મગર કઇ તરહકી હરકાતો વજુહાત હાયલ હોતા રહી ઓર અકસર ઝુરૂરી કારરવાઇયોંકે લીયે શાયા કરનેકા મવકા ન મિલતા થા. ઇન દીનોં એક મેરે વફાદાર દોસ્ત જનાબ મિરઝા હાજી મોંહમદ હાજી ઇબ્રાહીમ ખતરી સાકિને બંબઇ, કીરગબત સેયેહ નુસ્ખા શાયા કરનેકી ઝરુઅત હુઇ ઓર નીઝ મવસુફ સાહબને મુઝે જીસ કદર ઇમદાદ અતા ફરમાઇ હય, બ્યાનસે બાહિર હય, ઇસલીયે મેય અપને વફાદાર દોસ્તકા તહે દિલસે મમનુનો મશકુર હું.

મુ. મુંબઇ
ભીંડીબાઝાર નં. ૩૦૧
હબીબ બિલ્ડીંગ
સને ૧૯૨૧ ઇસ્વી

મુન્શી નઅમત પરમાર
વલીપરમાર (ખાન)

૭૮૬

લાવણી. (શાને બારી તઆલા.)

તુહી હય ખાલિક જગકે માલિક, હરજા તેરી ખુદાઇ હય.
જીન્નો બશર અવર હુરો ફલક, જિ રૂહમેં તેરી દુહાઇ હય.
અજબ હય કુદરત નિરાલી હિકમત, સનઅત કયસી બનાઇ હય.
ફલક કે ઉપર અરશ બના, બર આબ ઝમીં કયા બિછાઇ હય—તુહી.
બુલંદ કોહ હંય ઝમીં કે ઉપર, ઘટા શજર કયા છાઇ હય.
ચંદર સુરજ કો કીયે હંય રવશન, યેહ તેરી જલવા નુમાઇ હય-તુહી.
ઝમીં ચે દરિયા ઉસીપે ધરતી, જીસ પર બસ્તી બસાઇ હય.
ફલક પે ઇત્ને જડે સિતારે, ન ગિનતી ઉસકી પાઇ હય—તુહી.
બનાકે ઇન્સાં શરફ દીયા, ઓર તુઝહી સે અઝમત પાઇ હય.
કે શાને અહમદ, અરબ કે માલિક, નસાર જીન્પે ખુદાઇ હય-તુહી.
ઝહુર કુદરત હુઝુર અહમદ, ગવાહ સારી ખુદાઇ હય.
હુવા ન હોગા અવર ન અબ હય, અયસી અઝમત પાઇ હય-તુહી.
ઇન્હી કે ખાદિમ જહા કે સુલતાં, હર જાહ જીનકી દુહાઇ હય.
ચઅની ગવસ અવર કુતુબ અંબિયા, હર જાહ શોહરત પાઇ હય-તુહી.
ઉન્હી કે પયરવ ફરીદ ચિશ્તી, ઉન્હી સે ન અમત પાઇ હય.
બરાએ પામાલીએ કુફર કે, સવારી હિંદ મંય આઇ હય—તુહી.
ઉન્હી કા ખાદિમ હું ખાન કમતર, હમેશાં ઉન્કી ગદાઇ હય.
મુહેલે મુરશદ રવા હો હાજત, જો દિલમંય આકે સમાઇ હય-તુહી.

રાગ પરભાત (દર શાને બારી તઆલા.)
(પડીરે સમુંદર બેટમાં. યેહ રાગ.)

જાગીરે પીયા કી યાદમેં.

સુન મોરી સજની કટ ગઇ રજની, ભોર ભયે તક જાગીરે
પિયાકી યાદમેં સુન મોરી સજની૦—

કૌન નગરમેં જાય રહે રે, કિસ જા ભેજું મંય પાતી.
કૌન ખબર હે કયસે મિલું મંય, હય કોઇ સંગ ન સાથી—જાગી૦

ચાહે પીયા જાકો વોહી સુહાગન. અન ચાહી સો અભાગી
સચ્ચી પ્રીત કી એક ઘરી હય, કોકટ જુટી લવ બરસોં કી લાગી—જાગી.

અપને પીયા સે ચાહે મિલન કો, છોડ જગ કા બખેડા.
લાખોં આયે કોટી સિધારે, કર ગયે રેયન બસેરા—જાગી.

પીતમ નગરી દૂર ઘનીરે, અનલખ કો સોંપે ડેરા.
કરલે તો શા અપને સફરકા, રાહમેં સાઝી નહી કોઇ તેરા—જાગી.

રાહ કઠન અવર રાતેં અંધેરી, હુર જા ઠગ અવર લુટેરે.
પાર હો સગરી બાટકી ઘાતેં, તબહી મિલના હો પ્રીતમસે તેરે—જાગી.

મંગરોલ બસ્તી મંય આન પડા હય, આકે મુરશદ કે ડેરે.
પ્રીતકી રીત તુ ચિશ્તી બતાદે, હું મંય અદના ગુલામોંમે તેરે—જાગી.

(દર શાન હઝરત સરવરે કાયનાત સ૦ અ૦ સ૦)

ગરબો.

સખી આવી વસંત કેરી બ્હાર, ખીલી છે કેવી ચંબેલી
ખીલ્યા વિવિધ પુષ્પો અપાર, ખીલી છે કેવી ચંબેલી

મોહ પમાડે મોતીઓરે, ગુલાબે કીધી ઘેલીરે,
નરગિસ નિર્ખી મનને લોભાવે, ભાન ભુલાવે મુને વેલી—ખીલી છે.

જાઇ જુઇને જોતાં સહેલી, ઉપજે હરખ અતોલરે,
કર્ણની કેવી કયારી બની છે, મેહદી બની છે અલબેલી—ખીલી છે.

સુંદર વૃક્ષો લળી રહ્યાં છે, પક્ષી ઘણેરાં બોલેરે,
દુઃખી પપૈયો પીયુ સંભારે, કુકમાં કોયલ મચેલી—ખીલી છે.

મંદ મંદ વાયુ તુજને વંદુ, હેત ધરી કરજોરરે,
મારા પીયુને કહેજે સંદેશો, શાને વિયોગે મુને મેલી—ખીલી છે.

હર્ષ થકી સૌ સખી રમે આ, સુંદર બગીચા માંયરે,
વ્યાકુળ કીધી પીયુ વિયોગે, લાગી છે મુને વાલાવેલી—ખીલી છે.

પીયુજી મારા દૂર વસ્યા છે, જેનો, મદીનો ગામરે
ગુર્જરવાસી આન વદે છે, આખરે અંતે એ બેલી—ખીલી છે.

(દરશાને હઝરત સરવરે કાયનાત સ૦ અ૦ સ૦)

ક૦વાલી.

યસરબ કે પીયાસે જાય કહો, તોરી ફુરકત મોહે સતાવત હય.
કયે કારન મોસે રૂઠ ગયો, કાહે તન મન મોહે જલાવત હય—યસ.
તોરી પ્રીત લગે મોહે પ્યારી પીયા, જાઉં નામપે તોરે વારી પીયા
રટું નામ તોરા કર ઝારી પીયા, તોરી પ્યારી સુરત મન
ભાવત હય—યસ.
અયે પ્યારી સબા, તું બરાયે ખુદા, તોરે પૈયા પરૂં કેહ મદીને કોજા
ઝરા લે તું ખબર અય હબીબે ખુદા, તેરે હિજરમેં જાં
અપની જાવત હય—યસ.
નહિ એ કલ કોકલ એક ઘરી, રહે આઠ પહર મોહે બેસબરી
દીદાર ભયો ન દેખી નગરી, ન તો ખ્વાબ મેં તું અપને
આવત હય—યસ.
તોરે ઇશ્ક મેં અપના દેશ તજું, રંગા ગેરવા જોગન ભેસ સજું
જહાં અપના પીયા વહાં જાય બસું, હમે દેશ ન અપના
ભાવત હય—યસ.
મહબુબે ખુદાશાહે અરબો અજમ, કરખાનપે અપના ફ્ઝલોકરમ,
બુલા જલદી મદીને મે શાહે ઉમમ, ગુજરાત મેં જી
ગભરાવત હય—યસ.

(યા પંજતન બચાના જબ જાન તનસે નિકલે યેહ રાગ)

ક૦વાલી.

હમ અપની બે કસી મેં યારો વતન સે નીકલે.
નિકલે, તો જીસ તરહસે, બુલ બુલ ચમન સે નીકલે—હમ અપની
અપને મરીઝે દીલકી, દારૂ નહી તબીબો,
ફુરકત મેં બસ સનમ કે, અબ જાન તનસે નીકલે—હમ અપની
અય બુલ બુલો ખુદારા, કહીઓ ગુલોં સે જાકર
મુદ્દત ગુઝર ચુકી હય, હમકો ચમનસે નીકલે—હમ અપની
વક્તે નઝઅ હય અપના, અરમાન હય તો યેહ હય
કદમોંપે ઉસકે સર હો, ઔર જાન તનસે નીકલે—હમ અપની

કુચે મેં ઉસ સનમ કે, તાબુત રખ ચેહ કહેના,
હાફિઝ ખુદા તુમ્હારા, અબ હમ વતનસે નિકલે—હમ અપની
તુરબતમેં અપની આકે, બદલે મેં ફાતેહા કે,
તઆરીફ ઉસ સનમ કી, સબકે દહનસે નીકલે—હમ અપની
હમને નગરકો છોડા, અપને પીયાકી ખાતિર.
સહરા કી ખાક છાની, અબતક ન બનસે નીકલે—હમ અપની
હય ઈલ્તિજા ખુદાસે, વવસીલ અહમદીમેં,
જાં ખાનકી ખતમ હો, કલેમા દહનસે નીકલે—હમ અપની

દરશાન પીર મોટા મીયાં માંગરોલી.

કવ્વાલી.

નિહાલે ગુલશને ચિરતી, ગુલે બે ખાર મંગરોલી.
વસુદક ખાદિમે બુલ બુલ, હઝારોં બાર મંગરોલી—નિહાલે.
નહિ હાજત હય તહરીરે મઝામીન કરિશ્મોંકી.
હેં લાખોં જલ્વે દુનિયામેં તેરે અઝહાર મંગરોલી—નિહાલે.
ઈનાયત હકસેથી અય શાહ, વિલાયત ઝાદ માદરસે.
બનાઈ કંદ કંકર કી સરે બાઝાર મંગરોલી—નિહાલે.
કીયા હિફઝે કુરઆં યક દમ મોઅજિઝ ઝાત કુદરતસે.
નિહાં જોથા અયાં તુને કીયા ઇસરાર મંગરોલી—નિહાલે.
પુરાના એક થા સાધુ શુકલ તીરથ કા બાશંદહ.
સવાસો સાલકા તપશી ન વાકિફગાર મંગરોલી—નિહાલે.
દિગર ગું હાલ થા ઉસકા મોઅમ્મા કુછ ન ખુલતાથા.
કીઇ હાજત રવા તુને મેરે સરકાર મંગરોલી—નિહાલે.
શફા પાઈ હય બરસીને જુઝામી હો ગયે ચંગે
હય જારી ફેયઝકા દરિયા તેરા દરબાર મંગરોલી—નિહાલે.
નકચોં હો અવજપર કિસ્મત દરે અકદસપે હાઝિર હું.
કે મંય હું ખાન અદના ખાદિમે દરબાર મંગરોલી—નિહાલે.

દરશાને મોટા મીયાં મંગરોલી.

(રાગ પ્રીત કા વાઅદા કરકે પીયી તુને પ્રીત લગાના છોડ દીયા.)
અબ કાહ કરૂં સુન અયરી સખી, બીન પીતમજી ગભરાવત હય.
મેરી બિપતાકા સાથી ન કોઈ ભયો, તન હિજર કી આગ
જલાવત હય—અબ.

હમેં છાંડ પીયા કિસ દેશ રહે, તોરે દીદ કી આશ વિશેષ રહે,
લગો તાગ કે જા નિજ દેશ રહે, સખી દેશ નહી હમેં
ભાવત હય—અબ.

સખી કો ન નગરીયા કી રાહ ચલું, વાકી બાંકી ડગરીયા મેં કયસે કરૂં,
અબ કાહ કરૂં સખી કયસે મિલું, મોહે રીત ન કોઇ
બતાવત હય—અબ.

નતો પાતી ન કાસદ ડાક વહાં, દિસે ઓખી ડગરીયા બેલાગ વહાં,
રાહ અયસી કઠન થકેં પાગ જહાં, નતો સંગ મોરે કોઇ
આવત હય—અબ.

મયને લાભકી આસ બયપાર કીયા ખુટી માયા જો દિલમે બિચાર કીયા
કીયા લેખા તો ટોટા અપાર કીયા, યહી ચિન્તાસે ચેન ન
આવત હય—અબ.

સખી અપની નગરીયા કો છોડ ચલી,
પિત માતા પિતાસે મંય તોડ ચલી,
મન અપને પિયાજીસે જોડ ચલી નિજ દેશ મોહે નહિ ભાવત હય—અબ.
ગર પીકે મિલન કી જો ચાહે સખી,
થામ દામન ચિસ્તીકા જાય અભી,
બાન દરસે ન યાસ હો આય કભી, જો કે મંગરોલી જગમેં
કહાવત હય—અબ.

દરશાને મોટા મીયાં મંગરોલી.

(રાગ. મેરી પરીકો સમઝા કે કોઇ હાલ કહો ઝાકે.)

ફુલ ઇત્રો અબીર લાકે—ચલો સંદલ કરેં જાકે—ચલો.

ચિસ્તી તુહી ઓર તુહી ફરીદી, મોટા મીયાં તું પીર,
કરૂં વસ્ફ મેં કયા તહરીર, નહિ તકરીર, તુ હય બે નઝીરી—ચલો સંદલ.

બાટ ઓર દખન બંબઇ ઇલાકા, હિંદ મુલક ગુજરાત—
કરેં યાદ તુઝે દીનરાત, મસર્રત સાથ, કહે યહ બાત—ચલો સંદલ.

તેરી સદાકત સચ્ચીથી મુરશદ સચ્ચેથે તેરે કલામ—
વફા અહદ કયા અતમામ દીયા પયગામ—બનાયેહ મુકામ—ચલો સંદલ.

પાની પે ચલકે ખાદિમ બચાયા, જોગી કી ભાની ભૂલ,
સારી તપશાથી ઉસકી ફુઝુલ, નથી મકબુલ, હુઇ માઅફુલ—ચલો સંદલ.

તેરે હી ખાદિમ કહીં બસે હંય, જગે જગે પર દૂર,
બુલા ઉન્હેં તુ અપને હુઝુર–તુકર મશકુર, બના મસરૂર–ચલો સંદલ.
મખદુમ તેરી ખિદમત મેં હાઝિર, તાજર રહેં મવજુદ,
હોવે હાસિલ ઉન્હે મકસુદ, યહી મબ ઉસ, જહાં મશહુદ–ચલો સંદલ.
ખાન હય ખાદિમ તેરે નગરમેં, દરપે કીયા હય મુકામ,
કર ફઝલસે તેરા ગુલામ, નહિ ઓર કામ, કહું યેહ મુદામ–ચલો સંદલ.

કવ્વાલી.

અય આલે ખ્વાજા ચિશ્તી રવશન હય નામ તેરા
તુને બચાઇ કિશ્તી અદના યેહ કામ તેરા—અય.
દરગાહ તેરી આલી, મંગરોલકા તું વાલી,
ન ફયઝ સે હય ખાલી, અબતક કલામ તેરા—અય.
વહરીર હોવે કયોં કર, તવસીફ તેરી મુરશદ,
અલતાફ રોઝો શબ હય, સબ પર મુદામ તેરા—અય.
ગુર્જર મેં તેરી શોહરત કિસ ધૂમસે અયાં હય,
મદ્દા હંય તેરે ખાદિમ લેતે હંય નામ તેરા—અય.
અમરાઝ ગર હો મોહલક ઇસરાર ભી રવાં હો,
ફયઝાને પાક દરગાહ આલી મુકામ તેરા—અય.
ઉલફત કે મય કશોંકો, લાખોં પિલાએ સાગિર,
ખાદિમકો યક નઝરસે, મિલ જાય જામ તેરા—અય.
યેહ ખાન બે વતન હો, આયા તેરે નગર મેં,
બંદોં મેં ગિન કરમ કર, હયગા ગુલામ તેરા—અય.

દરશાને મોટા મીયા.

(રાગ. લાવ સખી એને મન લલચાણું એને અધિક બીજે જંગમાં ન જાણું.)

હુવા ફઝલ તેરા મુઝપે ખુદાયા, મુઝે અપને મુરશદ કે
કદમોંપે લાયા—હુવા.
મુકદ્દમ તેરી જાય, કરશે કદીથી, મુઅખખર કો માંગરોલ
ખિત્તા બસાયા—હુવા.

કુ'સાથા દરદોંમે એક શખ્સ લએજ્જુ, ઉસે ચલકે પાની
પેતુને બચાયા—હુવા.

અરા કુકુથા, ઇસ ઈલાકે મેં અકસર, હિદાયત સે તેરીહી
ઇસલામ પાયા--હુવા.

બહર વર કીયા ગંજે મખફીસે તુને, તુહો નુસ્ખએ કીમાયા
હાથ આયા—હુવા.

કોઇ તેરે કુચે સે હોકર કે બે દિલ, ગયા હય ન જાવે જોગર
દિલસે આયા—હુવા.

કુવા તેરી ચવખટ હાદ્દય કુયઝ દરિયા, શફાપાઇ ઉસ્નેગર એક
જામ પાયા—હુવા.

યેહ હય ખાન અહકર તેરે આદિમોંમે, બના સુર્ખરૂ ઓર રહે
તેરા સાયા—હુવા.

દરશાને મોરા મીયા.

(રાગ. મોરે અચ્છે પીયા હમે દેશ બુલાલો હિદમેં જીયા
ગભરાવત હય.)

કહો કયસે રહે' નિજ દેશ સખી, દીન રયન જીયા
ગભરાવત હય—કહો.

હિજ્ર પીયા મોહે આન સતાવે બિરહ ભીતનકો જલાવત હય—કહો.

કટ ગઇ ઉમ્ર મેરી સદમે જુદાઇ કે સહે,
કીયા બદનામ નતો શિકવે બુરાઇ કે કહે,
બોલ બાલા હો તેરા દરજા બડાઇકા રહે,
તુહો મખદુમ મેરા શેવા ગદાઇકા રહે,
નઝર ઇલતાફ તો કર ફઝલ ઇલાહિકા રહે,
વસ્લગર હોતોન ફિર શિકવા જુદાઇકા રહે,
ખ્યાલ હરદમહી તેરી જુલ્વા નુમાઇ કા રહે,
આકે યા દરજા તેરી સુરમા સરાઇકા રહે,

ચેહ દરસકી પ્યાસી, નિસ દીન,
ઉદાસી હરસુયે રે રે સુનાવત હય—કહો.

પુરખિઆં હો ગઇ નવ બ્હાર જવાની મેરી,
મિન્નતે લાખ કીંઈ એક ન માની મેરી,
નામાબર બહરે ખુદા જા કેહ જુબાની મેરી,
કૌન હય તુઝસા સુને ગમકી કહાની મેરી,
પાસ ઉલફતકી બિના કુછતો જવાની મેરી,
ભુલે બિસરે હી કભી યાદ તો લાની મેરી,
ખિસ્વા તુરબત તેરી ચવ બટપે બનાની મેરી,
તેરે કુચે મેં રહેતા કે નિશાની મેરી,
કરકે જુદાઇ, ગમકી સતાઇ,
જગત સે કયસી સિધાવત હય—કહો.

યાદ ઉલ્ફત તેરી જીસવક્ત મુઝે આતી હય,
ખિસ્તા સીનાહો મેરા જાન લબપે આતી હય,
હોકે બિસમિલ અયસી ફુરકતસે તલમલાતી હય,
જાન જાતી હય કભી તનસે કભી આતી હય,
બહરે તસકીન કોઇ સામને ગર આતી હય,
શિકલે જલ્લાદમેં વોહ મુઝકો નજર આતી હય,
આહ મઝલુમસે યેહ ખિસ્તા જીગર આતી હય,
વસ્લ દુશવાર હય ન ઝિસ્ત નજર આતી હય,
ચિશ્તી પીયા દિલ ખાન લીયા હય,
તુઝહી કો અરજ સુનાવત હય—કહો.

લાવણી.

જોબન નાર ભઇ મેં અકેલી—જેસે કોયલ કુકત બન ઘેલી—
સેજ પુલનકી બિછવાતી, કર જોર પીયા સમઝાતી,
નહિ માને પીયા મોરે હાય, લગી હય,
લ્હાય, ભઇમેં ઘેલી—જેસે કોયલ કુકત બન ઘેલી.
યાદ વસ્લ તેરા આતા હય, ગમ તેરા જીગર ખાતા હય,
નહિ હમેં પીયા દિન રેન, ઝરા કુછ ચેન, ગમે ન સહેલી—જેસે.

દેખ ચમન દિગ ગભરાવે, બીન પીયા કછુના ભાવે,
કોઈ પીયા કો જા સમઝાવે, જાન તડપ તેરે બિન જાવે,
હુઈ હમસે ખતા કયા જાન, બતા કુરબાન, ફિરૂં મેં એકેલી–જેસે.

આઈ બ્હાર પીયા યાદ આવે, ગુલે લાલા ન મુઝ મન ભાવે,
શઝર સર્વ પીયા દિલ જલાવે, નાહી સર્વ સમન મન ભાવે,
કર શોરન બુલ બુલ હાયે, પીયા નહી આયે, ફિજાડુ ચંબેલી–જેસે.

તકસીર પીયા કયા કીની, આગ પુરકત હમેં કયોં દીની,
તેરે હિજરમે ભેસ બનાઉ, છોડ બસ્તીમેં દેશ બસાઉ,
બદલમે ચીર કે કફની, પહેન કુંડલ ઉતારૂં નથની,
છોડે સંગાર બદન કે સારે–કાર જગત કે દિલસે બિસારે,
હુઈ જોગન પીયા નાચાર, છુટા સંસાર, પહેન લી સેલી–જેસે.

કયા કરેં કિધર કો જાના, છોડ ફના બકાકો સિધાના,
હાસબા કભી તેરા જાના, મેરે પીયા કો જા સમઝાના,
હાલેઝાર સુનો અબ ખાન, ખુદારા માન, અર્જ હય છેલી–જેસે.

મુન્શી નચ્અમત પરમાર વલીપરમાર ખાન.
કડીવાલા.

તમ્મત તમામ શુદ.

આ ચોપડી મુંબઈ નં. ૯૩ ચીંચપોકલી પરેલ રોડ, લેડી નોર્થકોટ હિન્દુ ઓર્ફનેજ કે. એન. સેલર પ્રેસમાં મી૦ જાદવજી પીતાંબર ઠાકરે છાપી છે અને ભીંડી બજાર મુંબઈ નં. ૩૦૧ હબીબ બીલ્ડીંગમાંથી મુનશી નચ્અમત પરમાર વલી પરમાર (ખાને) પ્રસિદ્ધ કરી છે.